

Kulturna mediatorica v Slovenskem etnografskem muzeju

Dobro se še spomnim, ko sem pred letom in pol odšla v pokoj. »Le kaj naj delam sedaj? Kje naj najdem novo socialno in družbeno sredino, da osmislim svoje življenje?« To sta bili vprašanji, ki mi mnogokrat nista dali spati. Saj vendar ne more biti vsega konec, ko prenehaš aktivno opravljati svojo službo?!

Potem so me nekega dne iz Univerze za tretje življenjsko obdobje obvestili, da lahko postanem prostovoljna kulturna mediatorica v enem od slovenskih muzejev. Prostovoljstvo sem sicer povezovala s pomočjo ljudem v stiski, prostovoljec na področjih, kot je na primer, kultura, pa je bilo zame nekaj povsem novega. Po premisleku sem se odločila, da se preizkusim kot kulturna mediatorica v Slovenskem etnografskem muzeju. Muzej hrani in razstavlja zbirke s področja materialne, socialne in duhovne kulture. Ima tudi zelo zanimive občasne ter gostujoče razstave.

Po končanem izobraževalnem seminarju sem si rekla: »Da, prav sem izbrala. Tukaj bi rada bila, se družila z obiskovalci muzeja, jim razlagala, jih usmerjala in pojasnjevala, če bodo to hoteli«. Kmalu je prišla že prva izkušnja. In preizkušnja. Pomagala sem, skupaj z zaposlenimi v muzeju, pri sprejemu in usmerjanju otrok, ki so prišli na tridnevni pripovedovalski festival. Dogajanje ni bilo le zanimivo, ampak tudi zabavno in poučno.

Pričela sem se veseliti vsakega četrтка, ko delam v muzeju. Uživam, ko pomagam pri delu s skupinami otrok, ki prihajajo na ogled razstav in v delavnice, kjer ustvarjajo različne stvari, od pirhov, ovčk iz volne, tkanih zapestnic ... Zanimivo je opazovati njihovo ustvarjalnost in jim pomagati. Predvsem me veseli, da se ob tem lahko izobražujem tudi sama. Rada priskočim na pomoč tudi pri drugih delih, kjer s pridom izkoristim svoje sposobnosti in izkušnje.

Moja aktivnost in navdušenje nad tem kar delam sta botrovala ideji, da bi to predstavila tudi svojim prijateljem ter bivšim sodelavcem, da bi jih samostojno popeljala po razstavah. Pri tem me je prijazno spodbujala moja mentorica kustosinja gospa Sonja. Odločila sem se, da bom mojim gostom, ki bodo istočasno tudi gosti muzeja, predstavila stalno razstavo Med naravo in kulturo, ogledali pa si bodo tudi gostujočo finsko razstavo Marimekko. O razstavah sem prebrala veliko gradiva, ogledala sem si filme. Učila sem se tudi skupaj z otroci, tako da sem se jim večkrat pridružila na ogledih razstav. Udeležila sem se tudi odprtja finske razstave, da bi jo lahko čim bolj predstavila svojim obiskovalcem.

Po skoraj dveh mesecih, sem konec junija končno razposlala vabila. Odziv je bil presenetljivo dober. Odzvali so se tisti, ki jih je zanimalo, kaj počnem sedaj, ko nisem več aktivna v službi, kot tudi tisti, ki so si želeli spoznati Slovenski etnografski muzej. Pri vodenju po razstavah sem neizmerno uživala, predvsem pa so me razveselili moji gostje, ki so si ob koncu ogleda bili skoraj enotni: »Bilo je zanimivo in v Slovenski etnografski muzej bomo zagotovo še prišli.« Spoznala sem, da je poleg dobrote v prostovoljstvu pomembno tudi znanje in naklonjenost področju, v katerem delaš. Sedaj tudi vem, da želim s prostovoljskim delom po svojih močeh prispevati k ohranjanju slovenske kulturne dediščine.

Zato se že veselim naslednjih četrtkov in novih izzivov, v »mojem« muzeju. In da ne pozabim ...! Končno sem tudi dobila odgovor na svoja vprašanja na začetku.

Brigita Rupnik